

ни дава мира. Напраздно му се молимъ да ни отстѣпи мѣсто и остави и ние да видимъ бащата — слънце. Напраздно нашиятъ цвѣтчета се мжчатъ да се сгрѣятъ, развеселятъ и при-
мамятъ на гости медната пчелица и дребнитъ бубулечки. Фастъкътъ се издига, пуца стѣбла и ни зашумя. Ако оставимъ да ни души, нѣма да дочакаме лѣтото.

— Вѣрно! — отсѣче копривата.

— Друга година люлѣхъ по вѣтъра цвѣтята си и пълнѣхъ съ пухеститъ си дечица нивата, — приплака глухарчето и търколи дребни сълзици. — А сега, вижте: бледо съмъ. Само две неплодни цвѣтчета висятъ на стѣблото ми.

— Нѣма време за сълзи и оплаквания, — додаде лайката. — Азъ винаги съмъ била на почитъ. Азъ съмъ Божия щерка. За лѣкъ и храна на малкитъ дечица ме даватъ... Да идемъ при Слънчовата майка. Да я причакаме утре рано край рѣката, когато измива лицето на Слънчо, и да се оплачемъ.

— Ще разсърдимъ още повече фастъка.

— Вѣрно, — отсѣче копривата.

— Нека още веднажъ го помолимъ.

— Нека, нека! — казаха другитъ.

И лайката склони.

Издигнаха тѣ слаби главички, викнаха веднажъ, дваждъ, никой не се обади. Повториха още по-силно, но фастъкътъ продължаваше да се разлистя надлъжъ и наширъ. Най-после той гордо наведе челото си, погледна съ дребнитъ си очички малката депутация и се изкиска въ лицето имъ.

— Плачливци! Нѣма вече мѣсто за бурени по свѣта. Идете въ горитъ и ливадитъ. На почитъ въ топлитъ страни бѣхъ, на почитъ и тукъ ще бжда.

— Но ние ще умремъ! Отъ нашата нива ни пждишъ.

— Ваша, хмъ! — Захили се фастъка. — Мрете, дребо-
съчета.

Като попарени останаха дребнитъ цвѣтенца. Тѣ свиха листа, притулиха се и горко заплакаха. Но щомъ Слънчо склони на западъ и фастъкътъ сбора цвѣтчетата си на топло да спятъ, лайката побутна другарчетата си:

— Хайде, измийте се, спретнете се и се гответе за пжтъ, При Слънчовата майка да идемъ.

— Слаба съмъ, — каза торбицата.